ΕΤΟΣ Γ'. Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 30 Ἰουνίου 1896 Αριθ. 450

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν φρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
Καλλιρροη Παρρεν

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρροη Παρρεν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐντυπώσεις ἐκ Λουτρακίου. Αἱ θέρμαι. Ἡ λευκὴ ὀπτασία. Ἄνοδος εἰς Ἀκροκόρινθον. Ἑταιρία τῶν ζωοφίλων. — Αἱ πρόοδοι τῶν Ἀμερικανίδων (ὑπὸ κ. Εὐτέρπης Σωρὲλ), ἐκ Βοστώνης.—Αἱ λεπτοφυεῖς νεάνιδες (ὑπὸ κ. Μαρίας Περὲλ, ἰατροῦ).—Προγνωστικὸν τῶν μηνῶν.—Ὡραῖαι χεῖρες καὶ ὡραῖοι πόδες.—Γυναικεῖος Κόσμος.—Ἐξετάσεις. Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

Καλή μου φίλη,

Ὁ τίτλος μου δὲν ἀνταποκρίνεται πλέον πρὸς τὰ γραφόμενά μου. Ὄχι ἐντυπώσεις, ἀλλ' ἀναμνήσεις μόνον σοὶ γράφω σήμερον ἀπὸ τοῦ γραφείου μου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὄχι πλέον ἀπὸ τοῦ κυανοῦ δωματίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίπλωσις περιωρίζετο εἰς τρία καθίσματα, μίαν τράπεζαν καὶ μίαν κλίνην.

Καὶ δὲν μὲ συνοδεύει πλέον γράφουσαν ὁ μελῳδικὸς τοῦ κύματος ρόχθος, ἀλλ' ὁ ἐκνευριστικὸς τριγμὸς τῶν τραμ καὶ τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν κάρρων οἱ ἀπότομοι τροχισμοὶ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ νεκρικοὶ ψαλμοὶ τῶν ἀπὸ τῆς οἰκίας μου διερχομένων κηδειῶν.

Ἐννοεῖς βέβαια ἀπὸ τὰς ὀλίγας μόνον αὐτὰς λέξεις μου, ὅτι τώρα ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον τὴν ἥσυχον ζωήν, τὴν ὁποίαν ἔζησα εἰς τὰς παρὰ τὴν διώρυγα τῆς Κορίνθου θέρμας καὶ ἀληθῆ ἀπόλαυσιν αἰσθάνομαι ὁμιλοῦσα καὶ πάλιν μαζῆ σου περὶ τῶν ἐκεῖθεν ἐντυπώσεών μου.

Ἔπειτα ὅλαι καὶ ὅλοι οἱ μεταβαίνοντες ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, ὅσοι ἀντλοῦν τὴν εὐτυχίαν ἐκ τοῦ ἐδῶ θορυβώδους βίου, ἐκ τῆς ἐδῶ πυρεττώδους κινήσεως τῶν Φαλήρων καὶ τοῦ Ζαππείου καὶ τῶν ὑπαιθρίων θεάτρων καὶ πλατειῶν, δὲν ἠμποροῦν ἢ νὰ τηροῦν εὐγνώμονα, ἂν ὄχι προσφιλῆ ἀνάμνησιν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἡ χαλαρωθεῖσα ὑγεία των ἀνέκτησε νέας δυνάμεις, ἐν ᾧ ὁ καταστραφεὶς ὀργανισμός των ἀπέκτησε νέαν ἀντοχήν, ἐν ᾧ οἱ φυσικοὶ πόνοι των ἐμετριάσθησαν, ἀνεκουφίσθησαν ἢ καὶ ἐξέλιπον καθ' ὁλοκληρίαν.

Εἶναι αἱ θέρμαι αὐταὶ ἀληθῶς θαυματουργοὶ καὶ ἐὰν ὁ χριστιανισμὸς διετέλει ἀκόμη εἰς τὴν πρώτην φανατικὴν φάσιν τῆς ἐξελίξεώς του, ἢ ἐὰν ἐξυπηρετεῖτο ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ τὰ πάντα γινώσκοντος νὰ ἐκμεταλλεύηται καθολικοῦ κλήρου, οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ παρὰ τοὺς βράχους τῶν θερμῶν τοῦ Λουτρακίου ἀναρριχώμενος σήμερον ἐρειπιώδης ναΐσκος τῆς Παναγίας θὰ ἦτο νέα ἔκδοσις ναοῦ τῆς *Notre Dame de Lourdes*, καὶ ἡ παρ' αὐτὸν ρέουσα πηγὴ θὰ μετεβάλλετο εἰς ἁγίασμα ἀνεξάντλητον, εἰς ἁγίασμα τοῦ ὁποίου ἡ θαυματουργὸς ἐπίδρασις οὐδεμίαν περὶ τῆς ἁγιότητος τοῦ τόπου θὰ ἄφινεν ἀμφιβολίαν εἰς τοὺς ἐκεῖ λουομένους πάσχοντας.

Εἰξεύρεις τί θὰ εἴπῃ, φίλη μου, νὰ μεταβάλλωνται αἴφνης οἱ νεφροί σου εἰς λατομεῖα ἢ εἰς ἀποκρυσταλλωμένα ὀρυχεῖα, χάρις εἰς τὴν ποσότητα τῆς ἄμμου, ἣν οἱ κατὰ καιροὺς δήμαρχοι τῶν πόλεων ἐφοδιάζουν ὡς ἐκ τῆς ἀδιαφορίας των τὸ ὕδωρ· νὰ αἰσθάνεσαι πόνους ὀδυνηροὺς εἰς τὴν ὀσφυακὴν χώραν, συγκλονισμὸν καὶ ἀναστάτωσιν πλήρη τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ σου; Καὶ νὰ σκέπτεσαι ὅτι μόνον ἡ σμίλη τοῦ χειρούργου δύναται νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ φορητοῦ τούτου λιθίνου βάρους, μετ' αὐτοῦ ὅμως συχνότατα καὶ τῆς ζωῆς! Εἰξεύρεις τί θὰ εἴπῃ νὰ διέρχησαι ὥρας ὑπερτάτης καὶ ἐναγωνίου ὀδύνης ἐπὶ τῆς κλίνης σου· νὰ μὴ δύνασαι νὰ κοιμηθῇς, οὔτε νὰ φάγῃς, οὔτε νὰ βαδίσῃς, οὔτε νὰ κάθησαι, οὔτε νὰ στέκεσαι· νὰ βλέπῃς ὅλα μαῦρα, ὅλα τρομερά, ὅλα ἀπαίσια, ὅλα σκεπασμένα μὲ τὸν σκοτεινὸν πέπλον, τὸν ὁποῖον ἡ ὀδύνη καὶ ἡ στενοχωρία καὶ ἡ ἀπόγνωσις ὑφαίνουν ὑπεράνω

πάσης γηΐνης χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως; Εἰξεύρεις τί θὰ εἴπῃ νὰ γελᾷ ἡ φύσις μὲ τὸν λάμποντα ἥλιόν της, ὡς πολυέλαιον ἀπέραντον, φωτίζοντα τὰς χαρὰς καὶ τὰς πανηγύρεις τῆς δημιουργίας· νὰ μειδιᾷ ἡ γῆ μὲ τὰ ὡραῖα ἄνθη της· νὰ ψάλλῃ μὲ τὰ λάλα πτηνά της· νὰ θερμαίνῃ τὴν ἀπανταχοῦ ἐσπαρμένην ζωὴν μὲ τὴν ζωογόνον καὶ μυροβόλον καὶ θερμὴν ἀποπνοήν της καὶ σὺ μόνον νὰ ριγῇς ὑπὸ τὰς ψυχρὰς σινδόνας, αἵτινες καλύπτουν τὸ ἀλγοῦν σῶμά σου, νὰ ἀκούῃς τὸ ᾆσμα ὡς μοιρολόγι τῆς ὀδύνης σου, νὰ βλέπῃς τὸ μειδίαμα ὡς εἴρωνα τῆς ζωῆς μορφασμὸν καὶ τὸ φῶς ἀντανακλῶν τὰς σκοτεινὰς τῆς πονεμένης ψυχῆς σου καταιγίδας;

Σὺ ἡ τόσον θαυμασίας ὑγείας ὕπαρξις δὲν δύνασαι βεβαίως νὰ ἐννοήσῃς πόσον ὑπέρτεροι εἶναι οἱ φυσικοὶ πόνοι πάσης ἄλλης ὀδύνης τῆς ζωῆς καὶ πόσην εὐγνωμοσύνην αἰσθάνεται ὁ πάσχων καὶ μάλιστα ὑπὸ τόσον ὀδυνηρᾶς παθήσεως πρὸς τὸν φέροντα τὴν ἀνακούφισιν, τὴν ἀπαλλαγήν, τὴν σωτηρίαν. Καὶ μάλιστα ὅταν ὁ σωτὴρ οὗτος σοὶ παρίσταται ὄχι ὑπὸ τὴν μορφὴν ρεδιγκοφοροῦντος δόκτορος ἢ ἔστω καὶ συμπαθοῦς δοκτορέσσης μὲ συνοδείαν ἀνόστων φαρμάκων καὶ ἀτελευτήτων περιορισμῶν καὶ ἀπαγορεύσεων καὶ αἰχμηρῶν ἐργαλείων, ἀλλ' ἁπλούστατα ὑπὸ μίαν ἐξοχικὴν γωνίαν πευκοσκιασμένην καὶ πλαισιουμένην ὡς σοῦ τὴν ἔχω ἤδη περιγράψει καὶ ὑπὸ ἕνα ὡρισμένον ἀριθμὸν λουτρῶν καὶ καθημερινῆς ὑδροποσίας. Ὦ! τὸ εὐλογημένον αὐτὸ ὕδωρ! τὸ τόσῳ ἐλαφρὸν καὶ τόσῳ ἰσχυρὸν συνάμα, τὸ θωπεῦον εὐχαρίστως τὸ σῶμα καὶ μεταβαλλόμενον ἐν αὐτῷ εἰς τόσα διαρρηκτικὰ μηχανήματα, εἰς τόσην ποσότητα δυναμίτιδος, δι' ἧς κατασυντρίβονται οἱ λίθοι καὶ διασπῶνται οἱ κρύσταλλοι καὶ ἀναλύεται ἡ ἄμμος καὶ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ ἐντὸς τῶν σπλάγχνων του ἐγκατεστημένον οὕτω ἀπρόσκλητον ὀρυκτὸν αὐτὸ βασίλειον; Ὦ! τὸ εὐγενές, τὸ εὐεργετικὸν ρευστόν! Εἰς ποίας ἄρα τιτανείους θεότητας οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον τὴν μαγικὴν δύναμίν του. Καὶ ποίας οἱ ἀπέναντι οἰκοῦντες ἀριστοκράται τότε τῆς γῆς Κορίνθιοι θὰ διέβλεπον εἰς τὰ ἀνὰ τὰ ἔγκατα τῶν βράχων τούτων λαξευτὰ σπήλαια μαγίσσας καὶ νηρηΐδας, τελούσας ἐν αὐτοῖς τὰς δαιμονίους εἰς τὴν θεὰν Ὑγείαν παννυχίδας των;

Ἀλλ' ὡς ἡ Κόρινθος κατεστράφη ἐκ θεμελίων, ὡς τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον κατεπόθη, λέγεις, ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς οὐδὲν περιεπώθη, ὡς οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα ἐφυγαδεύθησαν ἀπὸ τὰ Σόδομα αὐτὰ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, οὕτω καὶ αἱ σχετικαὶ πρὸς τὰς πηγὰς ταύτας πικραδόσεις διεσκεδάσθησαν ὡς ὁ ἀδιόρατος ἀτμός, ὁ ἐξατμίζων τὰς πηγὰς καὶ ἐξασθενῶν τὴν ἰσχυρὰν τῶν ὑδάτων αὐτῶν ἀλκαλικὴν δύναμιν.

Ἡ λευκὴ ὀπτασία

Μεθ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀφνειοῦ τοῦ παρελθόντος μεγαλουπόλεως, δὲν κατώρθωσα οὔτε διὰ μίαν στιγμήν, ἀντικρύζουσα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου μου τὸν ὑβὸν Ἀκροκόρινθον, νὰ φανταασθῶ ἐκλιποῦσαν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν πολυκύμαντον ἐκείνην ζωήν, νεκρωθὲν διὰ παντὸς τὸ πλῆρες κάλλους καὶ ἔρωτος καὶ μέθης καὶ ὀργίων, καὶ πλούτου καὶ ἀπολαύσεως μεγαλεῖον ἐκεῖνο. Οὔτε κἂν τὸ ἐφανταζόμην τὸ παρελθὸν αὐτὸ τόσον μακράν, τόσους αἰῶνας ὀπίσω, ὅσον εἶναι πραγματικῶς.

Ἴσως διότι οἱ αἰῶνες, οἱ χωρίζοντες ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐκλάμπρου τῆς Κορίνθου ἐποχῆς, εἶναι αἰῶνες σκότους, βαρβαρότητος καὶ δουλείας καὶ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια, ἡ εἰς τὸ φῶς μόνον καὶ τὴν χαρὰν ἐντρυφῶσα, ἀντιπαρέρχεται ἀπαρατηρήτους τὰς μαύρας αὐτὰς σελίδας τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς.

Ἐὰν δέ, ὡς σοὶ προέγραφον, δὲν εἶχον ἐπισκεφθῆ τὴν ἀρχαίαν Κόρινθον καὶ τὸν Ἀκροκόρινθον, βεβαίως θὰ ἐξελάμβανον τὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ πλανώμενα πάντοτε, δίκην δικτυωτοῦ λευκοῦ, νεφύδρια, τὰ ὁποῖα ὁ οὐρανὸς φαίνεται ἁπλόνων ἐκεῖ ἐπάνω, ὡς πολύτιμον ἐκ τριχάπτων βαλεντιανῶν ἐμπέτασμα, ὡς πρωτοφανοῦς πολυτελείας καὶ λαμπροτάτου Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ ὑψηλὸν κιγκλίδωμα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ὁ ναὸς τῆς θεᾶς, ἥτις οὐδαμοῦ ἀλλοῦ τῆς Ἑλλάδος τόσον ἀποκλειστικῶς ἐκυριάρχησεν, τόσον ἐλατρεύθη καὶ ὑμνήθη ὅσον ἐδῶ.

Ἀλλ' ἡ σκληρὰ ἀνάμνησις, φίλη μου, μὲ ἐπανέφερεν εἰς τὴν πρὸ διετίας ἐκεῖ ἐπίσκεψίν μου, εἰς τὴν ἐν μέσῳ μαύρης καὶ σκοτεινῆς νυκτὸς ἔφιππον μέχρι τῆς λευκῆς ἐκείνης κορυφῆς ἐκδρομήν μου. Καὶ οὕτω ἡ φανταστικὴ ὀπτασία διελύθη καὶ ὁ ναὸς μὲ τὰ διάτρητα ὡς ἐκ λευκοῦ κρυστάλλου γεῖσα, μὲ τὰς διὰ μαρμαρίνων ἀνθέων διηνθισμένας ἀψίδας του, καὶ μὲ τὰς ἐκ πολυτελῶν στηλίσκων καὶ ἁρμονικῶν πανάγνων κιόνων συστοιχίας του, τὰς στολισμένας μὲ τόσας εὐθυτενεῖς ραβδώσεις καὶ τόσην τῆς γλυπτικῆς τέχνης πολυτέλειαν, καθ' ἣν τὸ μάρμαρον ἐπακανθίζεται καὶ νομίζεις φρικιᾷ καὶ ἐδῶ μὲν ἐντείνεται εἰς ζωὴν τὸ ψυχρὸν καὶ ἄψυχον αὐτὸ καὶ ἐκεῖ ἀνθεῖ ὡς φυτὸν πάλλευκον, ὡς λευκάκανθα τῶν ἀγρῶν, ἥτις ἁπλοῦται καὶ περιελίσσει τὸ κιονόκρανα καὶ στεφανόνει τὰς αἰχμηρὰς καὶ ὀξείας κορυφὰς μὲ τὰ ἄνθη καὶ μὲ τὰς ἀκάνθας της ἐν ταὐτῷ.

Ὅλον αὐτὸ τὸ μαρμάρινον κάλλος, ὅλη αὐτὴ ἡ παρθενικὴ αἴγλη κατέρρευσε, φίλη μου, ὡς σποδὸς ἀγενοῦς τινὸς ὕλης, ὡς δημιούργημα ὄχι ἡμιθέων, ἀλλ' ἁμαρτωλῶν καὶ κολασμένων ψυχῶν. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου τὴν ἱερὰν συγκίνησιν, ἥτις εἶχε καταλάβει τὴν ψυχήν μου, τὴν ἀσέληνον ἐκείνην νύκτα τοῦ Αὐγούστου, καθ' ἣν ἀνῆλθον εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον, καὶ τὴν ὀδυνηρὰν πικρίαν, ἣν ᾐσθανόμην κατερχομένη ὑπὸ τὸ ἄπλετον καὶ ἀναιδὲς τοῦ ἡλίου φῶς. Εἶναι αἱ στιγμαὶ αὐταὶ τῆς ζωῆς ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μετροῦν καὶ κατανέμουν τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ ὄντος, τασσομένου βαθμῖδάς τινας ὑπεράνω τῶν ὑλικῶν δημιουργημάτων τῆς φύσεως.

Καὶ θὰ σοὶ τὰς διηγηθῶ τὰς στιγμὰς αὐτὰς ἐν πλήρει λεπτομερείᾳ, ὡς σοὶ τὸ ὑπεσχέθην, διότι εἰξεύρω πόσον σὲ θέλγει καὶ σὲ συγκινεῖ πᾶν ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὴν ἀρχαίαν Τέχνην καὶ πρὸς τὸ Κάλλος, τοῦ ὁποίου πάντοτε ὑπῆρξες φανατικὴ λάτρις.

Ἄνοδος εἰς Ἀκροκόρινθον

Πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψει σου, φίλη μου, ὅτι καίτοι οἱ Ἕλληνες δὲν ὑπήρξαμέν ποτε ἡλιολάτρης ἀποκλειστικῶς λαός, ἐν τούτοις ἀγαπῶμεν τὸν ἥλιον, τὸ φῶς του, τὰς ἀκτῖνάς του, τὰς ἀποτελούσας τὴν μεγίστην ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τῶν ὀφθαλμῶν. Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἀθῴα μανία ὅλων μας νὰ ἐγειρώμεθα πρωΐ, ἵνα προφθάσωμεν τὴν χρυσῆν τοῦ ἡλίου ἀνατολὴν καὶ νὰ ἀναρριχώμεθα εἰς τὰ πλέον ἀπόκρημνα βουνά, ἵνα θαυμάζωμεν τὴν πυριφλεγῆ δύσιν του.

Εἰς τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν πρέπει νὰ ἀποδώσῃς καὶ τὴν ἀπόφασιν ἐμοῦ καὶ τῶν συνοδῶν μου νὰ ἐκκινήσωμεν ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Κόρινθον τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν, ἵνα εὑρεθῶμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀκροκορίνθου πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Οἱ ἵπποι μας, συνειθισμένοι εἰς τὰς ἀποτόμους αὐτὰς καὶ βραχώδεις ἀνωφερείας, εἰς τὰς ἀγρίας αὐτὰς νυκτερινὰς ἐκδρομάς, τάσσονται ἥσυχοι καὶ πρᾶοι εἰς γραμμὴν πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ οἰκίσκου, εἰς τὸν ὁποῖον διενυκτερεύσαμεν, καὶ ἡμεῖς λαμβάνομεν τὰς ἐπ' αὐτῶν θέσεις μας. Ἡ ἀνυπομονησία μου ἔκαμε νὰ εὑρεθῶ πρώτη ἐπὶ τοῦ πρώτου ἵππου καὶ πρώτη ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς συνοδείας. Δὲν σοὶ κρύπτω ὅτι τὸ ἐφίππιόν μου ἦτον ἁπλούστατα ξυλόφραγκτον χονδροειδὲς σάγμα καὶ ὅτι ἡ ἐπ' αὐτοῦ σωματικὴ ἀνάπαυσις ἀπέβαινεν ὀλίγον προβληματική· ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο μηδέν, ἐὰν ἔλειπον αἱ μεμψιμοιρίαι τῶν ἀγωγιατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέμενον νὰ μὲ πείσουν νὰ ἱππεύσω ἀνδικά. Θὰ ἀναβῶμεν κρημνούς, μοὶ ἔλεγαν καὶ ἐὰν τὸ ἄλογο τρομάξῃ, θὰ σᾶς ρίψῃ κάτω.

Ἐγὼ ἔμεινα εἰς τὴν θέσιν μου, ὡς ἤθελα, καὶ ἤρχισα νὰ προπορεύωμαι, συνοδευομένη κατὰ πόδας ἀπὸ τὸν ἱερέα τῆς ἀσήμου ἤδη μικρᾶς κώμης, ἱερέα σχετικῶς ἀνεπτυγμένον καὶ κάτοχον ὅπωσδήποτε στοιχειωδῶν τινων γνώσεων, ἀναφερομένων πρὸς τὸ παρελθὸν τῆς Κορίνθου. Τὸ σκότος ἦτο ἀρκετὰ πυκνὸν καὶ ἡ ἔφιππος συνοδεία μας, διαγραφομένη εἰς μελανότερα ἀκόμη σχήματα μέ που καί που ἕνα λευκὸν ἵππον ἢ ἕνα λευκοφοροῦντα ἀναβάτην, ὡμοίαζεν ἀκολουθίαν φαντασμάτων, σκιῶν ἴσως, ἃς τὸ μέγα ἐκεῖνο τοῦ παρελθόντος νεκροταφεῖον ἀπέδιδε κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας εἰς τὴν ζωήν.

Αἱ ὀλίγαι καλύβαι ἔμειναν ἤδη ὀπίσω, καὶ ὅσον οἱ ἵπποι μας προχωροῦν εἰς ὕψος, τόσον σαφέστερον διαγράφεται ὡς ἀκοίμητος τοῦ θανάτου φύλαξ ἡ κιονοστοιχία τοῦ ναοῦ τῆς Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς, ἧς τὰ χρυσίζοντα κιονόκρανα στίλβουν ἀμυδρῶς, ἀραιῶς ὑπὸ τό που καί που σκορπιζόμενον φῶς τῶν ἀστέρων, ὡς πυγολαμπίδες τελοῦσαι, εἰς πεῦσμα τῆς θεᾶς τῆς φρονήσεως, τῆς πάντοτε ἐδῶ περιφρονηθείσης, τὰς ἐρωτικὰς παννυχίδας των.

Οὔτε στέγη πλέον ἀνθρωπίνου ἐνδιαιτήματος ἐπιφαίνεταί που, οὔτε καλύβη, οὔτε σκύλων ὑλακαί, οὔτε κρωγμὸς νυκτοβίων πτηνῶν ἀκούεται. Ἡ σιγὴ ἡ ἐρήμωσις εἶναι σιγὴ καὶ ἐρήμωσις τάφου. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ θάνατος μὲ ἓν πτερύγισμά του ἔσβυσε τὴν ζωὴν πάσης ἐδῶ ζώσης ὑπάρξεως. Οὕτω εἰς σωρείαν ἐκεῖ ἀκανονίστων λίθων νομίζεις ὅτι διαγράφεται ἀπολιθωθὲν ποίμνιον· εἰς μικρὰ ἐπὶ τῶν βράχων πτερωτὰ μαῦρα σχήματα, πτηνὰ πληγέντα καθ' ἣν στιγμὴν ἐτόνιζον τὸν ἐπιθανάτιον τῆς Κορίνθου ὕμνον· εἰς τὴν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν τετραποδῶν ἐγειρομένην λευκὴν κόνιν, τὸ ὑπολειφθὲν ἐκ τῆς ζωῆς τῶν ἐντόμων σκελετῶδες τούτων ὁμοίωμα. Ὁ Ἀκροκόρινθος προβάλλει ἤδη ἀπαισίως μαῦρον καὶ σκοτεινὸν τὸν κωνοειδῆ ὄγκον του, ὡς ἀπεράντων διαστάσεων δράκοντα, ὅστις ἐν ὑπερτάτῃ τῶν αἰσθήσεων μέθῃ κατέπιεν ἴσως ἐντὸς τῶν σπηλαιωδῶν στέρνων του καὶ τοὺς θεούς, οὓς ἔφερεν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ τοὺς θνητούς, οὓς ἐπροστάτευεν ὑπὸ τὴν γιγαντώδη σκιάν του.

Ἡ ψυχή μου καταλαμβάνεται ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, ὑποθέτω, ἣν θὰ ᾐσθάνετο, ἐὰν παρίστατο πρὸ τῆς καταρρεύσεως, τῆς κατασυντριβῆς, τοῦ ἐκμηδενισμοῦ καὶ τοῦ καταποντισμοῦ τῆς γῆς. Ὁ ποδοβολητὸς τῶν ἵππων, τῶν ἀγωνιωδῶς ἀναρριχωμένων ἐπὶ τῶν μόλις εἰς πλάτος σπιθαμῆς που καί που ἐξεχουσῶν ἐκ τοῦ βράχου λιθίνων τινῶν ὁμαλωτέρων βαθμίδων, μὲ τὴν ἄβυσσον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους καὶ μὲ τὰ σκελετώδη τοῦ βουνοῦ ὕψη ἐκ τοῦ ἄλλου, ἀντηχεῖ πενθίμως εἰς τὴν ἀκοήν μου.

Δὲν κρυόνω καὶ ὅμως ριγῶ. Δὲν πυρέσσω καὶ ὅμως ἰλιγγιῶ. Δὲν φοβοῦμαι καὶ ὅμως οἱ ὀδόντες μου συγκρούονται. Δὲν πονῶ καὶ ὅμως νομίζω ὅτι εἶμαι μωλωπισμένη. Δὲν διψῶ καὶ ὅμως φλέγομαι. Εἶναι αἱ μαῦραι τῶν βραχωδῶν ἐξοχῶν σκιαί, ὅμοιαι πρὸς τὰ σκελετώδη ἐκεῖνα τῶν κολασμένων τοῦ Δάντου φαντάσματα, πρὸ τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ καταπλήσσεται, τὸ πνεῦμα θορυβεῖται, ἡ διάνοια σκοτίζεται. Μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ἐκεῖνος τὰ ἐφαντάσθη εἰς τὰ ἐρεβώδη Τάρταρα τοῦ Ἅδου, καὶ ἐδῶ προβάλλουν τοὺς ἀπαισίως εἰδεχθεῖς σκελετούς των ὑπὸ τὴν ἤρεμον, τὴν γλυκεῖαν ἀνταύγειαν τοῦ ὡς σκοτεινοῦ σαπφείρου θόλου τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ὑπὸ τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς ἀναλλοιώτως ὡρκίου, τοῦ ἀτενίζοντος τὰς μαύρας καὶ λιποσάρκους αὐτὰς σκιὰς μὲ γαλήνην ἐξόχως θλιβερὰν καὶ ἐξόχως εἰρωνικήν.

Ὁ ἵππος μου ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναρριχᾶται κατάκοπος ὁ δυστυχὴς καὶ ἀσθμαίνων, ἀλλὰ ταχύτερος τῶν συντρόφων του, τοὺς ὁποίους ἔχει ἀφίσει πολὺ ὀπίσω. Τὸ εὐγενὲς ζῷον, πόσους καταβάλλει ἀγῶνας, ἵνα μὴ ὀλισθήσῃ ἀπὸ τὸ φυσικῶς κλιμακωτὸν ἐκεῖνο καὶ ἀπόκρημνον ὕψωμα καὶ ποίους μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς πρέπει νὰ κάμνῃ, πόσον σαφῆ ἰδέαν τῶν νόμων τῆς βαρύτητος πρέπει νὰ ἔχῃ, διὰ νὰ κατορθοῖ νὰ τηρῇ τὴν ἰσορροπίαν πότε ἐπὶ τῶν δύω μόνων ὀπισθίων ποδῶν στερρῶς στηριζόμενον καὶ πότε τὸν μὲν ἀριστερὸν πρόσθιον κρατῶν ἐναέριον καὶ μὲ τὸν δεξιὸν ἀναζητῶν κατάλληλον ἔδαφος, ὅπως ἀκινδύνως προχωρήσῃ καὶ ἀναρριχηθῇ. Αἰσθάνομαι ἑαυτὴν τόσον ἀσφαλῆ ἐπάνω εἰς τὴν εὑρεῖαν ῥάχιν του, ὥστε οὔτε ἐπὶ στιγμὴν ἐπτοήθην πρὸ τοῦ κινδύνου, οὔτε ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας μου κρημνὸς μὲ ἀπησχόλησεν ἄλλως ἢ διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβάλλουσαν ἀγριότητά του.

Εἴμεθα ἤδη πρὸ τοῦ πυλῶνος τοῦ φρουρίου, πυλῶνος ἀπεράντου, τόν ὁποῖον οὐδεὶς ἄγρυπνος φρουρὸς φυλάττει πλέον, οὐδὲν ὀχύρωμα, οὐδὲν μαῦρον καὶ φονικὸν τηλεβόλου στόμιον χαίνει πρὸ τοῦ ἐλευθέρως εἰσερχομένου εἰς αὐτὸ ξένου. Καὶ ἐφαντάσθην διὰ μίαν στιγμὴν πόσαι περικαλλεῖς γυναῖκες διέβησαν μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν τῆς καρδίας των τὸ κατώφλιον τοῦτο, ἵνα προσφέρουν εἰς τὴν θεὰν τοῦ ἔρωτος ζεῦγος περιστερῶν καὶ ἐξαιτήσουν τὴν χάριν της. Πόσαι συνοδεῖαι βακχῶν ἐξάλλων θὰ ἀνερριχήθησαν λυσίκομοι, μὲ τὰς ἀνημμένας δᾷδάς των, ἐπισκιαζομένας ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πυρίνων, τῶν ἀσελγῶν βλεμμάτων των καὶ πόσοι σάτυροι θὰ ἔτρεχον ὄπισθέν των, κυκλοῦντες ὡς λεγεῶνες κολασμένων πνευμάτων τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον χῶρον.

Ἀλλὰ τὸ πυκνὸν τῆς νυκτὸς σκότος διεσκεδάσθη ἤδη, καὶ χωρὶς νὰ φανῇ κἂν ἐρυθραινόμενος ὁ οὐρανός, γλυκὺ ἡμίφως καλύπτει τοὺς ὑπὸ τοὺς πόδας μας ἀγρούς, ὡς καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου, ἐνῷ ἐναλλὰξ τόσα ἔθνη κραταιὰ ἐκυριάρχησαν, τόσαι ποικίλαι καὶ διάφοροι ἰδέαι καὶ παραδόσεις ἐ-

πεκράτησαν, τόσαι γλῶσσαι καὶ ἰδιώματα ξένα ὅλως καὶ ἄσχετα μεταξύ των διεδέχθησαν ἄλληλα.

Καὶ ἐνῷ κατέρχομαι τοῦ ἵππου μου τοῦ περιρρύτου ἀπὸ ἱδρῶτα, καὶ ἀδυνατοῦντος νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀπότομον ἐκείνην μέχρι τῆς κορυφῆς ἀνωφέρειαν, τὸ παρελθὸν καὶ πάλιν, διασχίζον ὡς βέλος τοὺς μακροὺς αἰῶνας, κατακλύζει τὴν φαντασίαν μου καὶ τὸ χαμαὶ νεῦον τετράποδόν μου, τὸ μόλις στηριζόμενον εἰς τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὀστεώδεις πόδας του, μοὶ φαίνεται ἀποσπώμενον ἐλαφρῶς τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ φωτεινοῦ νέφους λαμβάνον τὴν ἀνὰ τὸ ἄπειρον πτερωτὴν πτῆσίν του. Φαντάσου, φίλη μου, τί θαύματα κατορθοῖ ἡ εὐέξαπτος φαντασία καὶ εἰς ποίας ὀφθαλμαπάτας ὑποκείμεθα ὅλαι ἡμεῖς αἱ μὲ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν βαυκαλισθεῖσαι κατὰ τὰ τρυφερὰ τῆς νηπιακῆς καὶ παιδικῆς μας ἡλικίας ἔτη. Φαντάσου ὅτι ὁ τὸ ἄροτρον βεβαίως σύρων ἵππος τῶν ἡμιαλβανῶν χωρικῶν τῆς Παλαιᾶς Κορίνθου, ὁ εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον περιστάσεις ἀξιούμενος τῆς τιμῆς νὰ ἱππεύηται παρ'ἀνθρώπων καὶ μάλιστα κυριῶν, ἔλαβεν ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀνειρευομένων ὀφθαλμῶν μου τὴν μορφὴν τοῦ Πηγάσου, ὃν ὁ ἥρως Βελλεροφόντης, θῦμα γυναικὸς ἐρωτοτρόπου γενόμενος, συνέλαβε καὶ ἐδάμασεν ἐδῶ πρὸ τριῶν ὅλων, νομίζω, χιλιάδων ἐτῶν.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὸν Πήγασόν μου νὰ χαριμετίζῃ εἰς τὰ ὑπορρόδινα ἤδη ὕψη τοῦ αἰθέρος, ἂς τὸν ἀφίσωμεν νὰ βυθίζῃ τὴν ἀστραπὰς ἐξακοντίζουσαν ὀπλήν του εἰς τὰ στέρνα τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου βράχου ἐκ τοῦ τραύματος τοῦ ὁποίου ἀνέβλυσεν ἡ μὲ τόσην ποίησιν καὶ γοητείαν περιβεβλημένη Πειρήνη κρήνη· ἂς ἀφήσωμεν δι' ἄλλην ἐπιστολὴν τὴν συνέχισιν τῆς ἐκδρομῆς μου αὐτῆς καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν διὰ μίαν στιγμὴν εἰς τοὺς πεζούς, τοὺς κοινοὺς ἵππους μας, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε πτερά, οὔτε χρυσᾶς ὁπλάς, τόσας παρέχουν εὐεργεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῷα, τὰ τόσον σκληρῶς καὶ ἀδίκως ἀμειβόμενα παρ' αὐτῆς.

Προστατευτικὴ ὑπὲρ τῶν ζώων ἑταιρία

Μάλιστα, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ προχθὲς πλῆρες κατηρτισμένον σωματεῖον, ἀποτελούμενον ἀπὸ ὅ,τι εὐγενὲς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ πόλις μας εἰς ἄνδρας τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ὅπλων καὶ τοῦ πλούτου καὶ τῆς καταγωγῆς καὶ εἰς κυρίας τῆς αὐτῆς περιωπῆς μὲ πολὺ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ ἐξ ἴσου μεγάλην καρδίαν. Αὐταὶ ὡς καὶ ἐκεῖνοι συνῆλθον, συνηνώθησαν εἰς σωματεῖον προστατευτικὸν τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ζώων, τὰ ὁποῖα τόσον συχνὰ πίπτουν θύματα τῆς σκληρότητος καὶ θηριωδίας τοῦ θεωρουμένου εὐγενεστέρου τούτων ἀνθρώπου. Ὁ χῶρος, φίλη μου, δέν μου ἐπιτρέπει νὰ ἐκταθῶ σήμερον περισσότερον εἰς τὸ τόσον ἐνδιαφέρον τοῦτο κεφάλαιον, ἀφοῦ ἄλλως καὶ αἱ τακτικαὶ τοῦ σωματείου ἐργασίαι μόνον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου θὰ ἀρχίσουν. Περιορίζομαι σήμερον νά σοι γνωρίσω ὅτι ἡ πρωτοβουλία τῆς ἱδρύσεως τοιαύτης φιλανθρωπικῆς ἑταιρίας ὀφείλεται εἰς γυναῖκα, σοὶ σημειώσω δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ προσωρινοῦ ἐκλεχθέντος προεδρείου καὶ τῶν ἐπιτροπῶν, εἰς ἃς θὰ ἀνατεθῇ ἡ διὰ τῶν ἐφημερίδων, τῶν σχολείων καὶ τῶν διδασκάλων μορφωτικὴ ἐργασία, δι' ἧς ὁ λαὸς θὰ ἐξοικειωθῇ νὰ ἀγαπᾷ καὶ περιποιῆται τὰ ζῷα.

Τοῦ προεδρείου μετέχουν μόνον ἄνδρες, μὲ πρόεδρον τὸν κ. Δ. Μεσσαλᾶν, κλειδοῦχον τῆς βασιλίσσης, μὲ ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Εὐγ. Ραγκαβῆν, μὲ γενικὸν γραμματέα τὸν κ. Π. Ζαΐμην, μὲ εἰδικὸν τοιοῦτον τὸν κ. Π. Καλογερόπουλον, μὲ ταμίαν τὸν κ. Σπ. Μαῦρον, μὲ συμβούλους τοὺς κ. κ. Ε. Βαλτατζῆν Μ. Νεγρεπόντε, Γ. Μελᾶν, Κ. Παπαμιχαλόπουλον, Γ. Πιλάβιον καὶ μὲ δικηγόρον τὸν κ. Σ. Εὐκλείδην.

Αἱ ἐπιτροπαὶ ἀποτελοῦνται παρὰ τῶν κ. κ. Ρωξάνης Σούτσου, Μαρίας Παπαρρηγοπούλου καὶ Καλλιρρόης Παρρέν. Καὶ ἡ τῶν κυρίων παρὰ τῶν κ. κ 'Αρ. Βελέττα, Θ. Ἀνίνου, Βλ. Γαβριηλίδου καὶ Γ. Δροσίνη.

Ἀγαπῶ τόσον τὰ ζῷα, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποποιηθῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον τὴν τιμήν, ἣν τὰ μέλη τοῦ σωματείου τούτου μοὶ ἔκαμαν, ἐκλέγοντες με μέλος τῆς γυναικείας ἐπιτροπῆς, καὶ ἐλπίζω νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς ἃς ἀνέλαβον ὑποχρεώσεις, μεθ' ὅλας τὰς πολυειδεῖς ἀσχολίας ὑπὸ τῶν ὁποίων, ὡς εἰξεύρεις, περιστοιχίζομαι.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἐν προηγουμένῃ ἐπιστολῇ μου, γράφουσα περὶ τῶν ἐνταῦθα καταβαλλομένων προσπαθειῶν πρὸς ἐντελῆ τῆς γυναικὸς χειραφέτησιν, δι'ὀλίγων ἀνέφερα περὶ τῆς ὑποστηρίξεως, ἧς αὕτη τυγχάνει ὑπὸ πολλῶν ἐξόχων πολιτικῶν ἀνδρῶν. Δυστυχῶς ὅπως ἐν πολλαῖς ἄλλαις χώραις οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχουσί τινες, οἱ νομίζοντες ὅτι ἡ γυνὴ ἐπλάσθη διὰ τὰ οἰκιακὰ αὐτῆς καθήκοντα καὶ οὐχὶ διὰ τὴν πολιτικήν. Οἱ τοιοῦτοι βεβαίως εἶναι τόσον εὐάριθμοι, ὥστε ἐν ἑκάστῃ πόλει δύνανται νὰ μετρηθῶσιν ἐπὶ τῶν δακτύλων, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οὗτοι, ἐν πολλοῖς ἀντενεργοῦντες, συντελοῦσιν ὁπωσδήποτε εἰς ματαίωσιν τῶν γυναικείων προσπαθειῶν. Ἐὰν ὑπάρχῃ χώρα, ἐν ᾗ ἡ γυνὴ ἔδρασεν, αὕτη εἶναι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἡ Ἀμερική, διότι ἐν αὐτῇ ἡ ἄλλοτε θεωρουμένη ἀσθενὴς καὶ καταβεβλημένη γυνὴ ἐθαυματούργησεν ὡς δικηγόρος, ὡς ἰατρός, ὡς μηχανικὸς καὶ ἐν τέλει ὡς θεολόγος καὶ καθηγήτρια. Πέντε πόλεις ἤδη ἐν ταῖς νοτίαις πολιτείαις διοικοῦνται ὑπὸ γυναικῶν, ἐν αἷς αὗται διακρίνονται ὡς δήμαρχοι, δικασταί, δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ ἀστυνόμοι. Εἰς τὰς γυναικείας συμβουλὰς ὑπείκων ὁ πρόεδρος τῆς ἐν Βασιγκτῶνι βουλῆς τῆς Συμπολιτείας κ. Ρήδ ἀπηγόρευσε τὸ κάπνισμα ἐν ὅλοις τοῖς παραρτήμασι τοῦ βουλευτηρίου, δι' ὅπερ ἀπέκτησε τὴν εὔνοιαν ὅλων τῶν ἐκλογέων γυναικῶν ἐν ταῖς πολιτείαις, ἐν αἷς αὗται χειρίζονται τὴν ψῆφον, ἤτοι ἐν Wyoming, Colorado, Utah καὶ Kansas. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι εἷς τῶν ὑποψηφίων διὰ τὴν προεδρείαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ θὰ ἐξελέγετο βεβαίως, ἂν αἱ γυναῖκες εἶχον δικαίωμα ψήφου καθ' ὅλας τὰς πολιτείας, ἀλλὰ μὴ ἔχουσαι τοῦτο, οὐδὲν ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσι, διότι ὡς φαίνεται ὁ ἕτερος τῶν πολιτειακῶν ὑποψηφίων καὶ γνωστὸς δασμολόγος κ. Μακίνλεϋ θὰ ὑποσκελίσῃ αὐτὸν ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ κόμματος.

Ὡς προηγουμένως εἶπον ἡ γυνὴ ἐν Ἀμερικῇ ἔδρασεν. Ἡ γυνὴ τῷ ὄντι ἐθαυματούργησεν, οὕτω δὲ πράξασα ἐγείρει πάντοτε φωνὴν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων της, ὑπενθυμίζουσα τῷ ἰσχυρῷ λεγομένῳ φύλῳ τὴν δρᾶσίν της. Ἐὰν ἀναδράμωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, θὰ ἴδωμεν ἐν ταῖς ἐ-

πισήμοις ἐκθέσεσιν ὅτι κατὰ τὸ τετραετὲς διάστημα τῆς διαρκείας αὐτοῦ, αἱ γυναῖκες εἰργάσθησαν οὐ μόνον ὡς νοσοκόμοι καὶ ὑπερησπίσθησαν τὸ δίκαιον δι'αὐτῶν τῶν ὅπλων, ἀλλὰ πάντα τὰ νοσοκομεῖα ὑπ'αὐτῶν διωργανώθησαν. Αἱ γυναῖκες κατεσκεύαζον τὰ ἐνδύματα τῶν στρατιωτῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον καὶ πρὸς περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν συνέλεξαν 54,000,000 δολλαρίων, δαπανήσασαι αὐτὰ μετὰ τῆς δεούσης οἰκονομίας καὶ συνέσεως. Αἱ γυναῖκες ἐπετέλεσαν τὸν καλλωπισμὸν τῶν πόλεων. Αἱ γυναῖκες ἐπήνεγκον τὴν ἵδρυσιν τόσων ξενοδοχείων, ἐν οἷς ἀπαγορεύονται τὰ μεθυστικὰ ποτά. Αἱ γυναῖκες κατακραυγάζουσι κατὰ τῆς χρήσεως τῶν τοιούτων ποτῶν καὶ αἱ γυναῖκες τέλος ἐπιφέρουσι τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτῶν ἐν πολλαῖς πόλεσιν. Εἰς τὰς γυναῖκας ἐπίσης ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις πάντων σχεδὸν τῶν φιλεκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων καθ'ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς Συμπολιτείας. Ἐὰν ὑπάρχωσί τινες τυφλώττοντες πρὸς τὰ ἔργα ταῦτα τῆς γυναικείας δράσεως, ὑπάρχουσι καὶ πολλοί, δύναμαι νὰ εἴπω οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἐκτιμῶντες τὴν ἀξίαν τῆς γυναικός, διότι κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς τῆς πολιτείας Μασσαχουσέτης 30,000 ἀνδρῶν, ὡς ὑποτίθεται, ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς ἐντελοῦς αὐτῆς χειραφετήσεως.

Ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν τῆς Νέας Ἀγγλίας, ὅστις ἔδραν αὐτοῦ ἔχει τὴν Βοστώνην, ἀπηύθυνεν θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς, ἵνα κατὰ τὰς προσεχεῖς προεδρικὰς ἐκλογὰς ψηφίσωσιν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός. Ἡ ἔκκλησις θερμῶς ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ γερουσιαστοῦ κ. Hoar, τοῦ πρώην κυβερνήτου τῆς πολιτείας Μασσαχουσέτης κ. Louy, τοῦ δημάρχου τῆς Βοστώνης κ. Quincy, ἐγγόνου τοῦ κατὰ τὸ 1822-27 δημάρχου Quincy, τοῦ κατὰ τοσοῦτον συντελέσαντος πρὸς ἀποστολὴν βοηθημάτων εἰς τοὺς προγόνους μας κατὰ τὸν μέγαν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα καὶ πλείστων ἄλλων πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ἐν ὅλαις ταῖς γυναικείαις ἐφημερίσι δημοσιεύεται ἡ ἔκκλησις αὕτη καὶ ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐπιφέρῃ τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα.

Ὡς ὑποψήφιος διὰ τὴν θέσιν τοῦ κυβερνήτου τῆς πολιτείας Wyoming πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ ἡ δεσποινὶς Reed, νῦν ὑπουργὸς τῆς παιδείας τῆς αὐτῆς πολιτείας. Αὕτη ὡς ὑπουργὸς εἰργάσθη μετὰ μεγάλης ἱκανότητος καὶ δραστηριότητος καὶ ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ θὰ εἶναι ἡ πρώτη γυνὴ ἥτις θὰ καθέζῃ θέσιν κυβερνήτου πολιτείας ἐν Ἀμερικῇ, διότι ὡς γνωστὸν ἡ δύναμις τῆς γυναικὸς μέχρι τοῦ δημαρχικοῦ καὶ βουλευτικοῦ ἀξιώματος ἀφίκετο ἐν ταῖς πολιτείαις ἀλλ' οὐχὶ μέχρι τοῦ κυβερνητικοῦ ἢ βουλευτικοῦ διὰ τὴν μεγάλην τῆς Βασιγκτῶνος βουλήν, γενικῶς ὅμως πιστεύεται ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς γυναικὸς ταύτης θὰ ἐξασφαλίσῃ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὰς ὁμοφύλους της ὑψηλότερα τῶν νῦν δι' αὐτὰς ἀξιωμάτων, δηλαδὴ τῶν δημαρχιακῶν, δικαστικῶν καὶ ἄλλων ἐν πολλαῖς πολιτείαις.

Βοστώνη, Ἰούνιος. **Εὐτέρπη Σωρὲλ**

ΑΙ ΛΕΠΤΟΦΥΕΙΣ ΝΕΑΝΙΔΕΣ

Πλεῖστοι γονεῖς, προκειμένου περὶ τῆς ὑγείας τῶν τέκνων των, ὅταν μάλιστα αὐτὰ εἶναι ἀσθενικά, ἀπευθύνονται εἰς τοὺς ἰατρούς, διαπυνθανόμενοι τὸ αἴτιον, διότι μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας δὲν κατορθοῦν νὰ τὰ καταστήσουν ὑγιῆ. Κατὰ γενικὸν κανόνα, ἡ ἀρχικὴ ἀδυναμία τῆς κράσεως τῶν τέκνων μεταδίδεται ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός, ὡς καὶ ἡ προδιάθεσις εἴς τινας ἀσθενείας, προερχομένας ἐκ τῆς κακῆς ποιότητος τοῦ αἵματος, ἐξ ἀντιθέτων πρὸς τὴν ὑγιεινὴν συνηθειῶν. Τῶν ἀσθενειῶν τούτων τὸ σπέρμα ὑφίσταται ἐν τῇ κράσει τοῦ παιδὸς καὶ πολλάκις ἐκδηλοῦται προοώρως. Διὰ τῆς κληρονομικότητος ταύτης οἱ γονεῖς προπαρασκευάζουσι διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τὰ θήλεα, ἢ πρόωρον θάνατον, ἢ ζωὴν πλήρη πόνων. Αἱ τοιαύτης κράσεως νεάνιδες σπανίως ὑπερβαίνουσι τὸ εἰκοστὸν ἔτος, ὑποκύπτουσαι εἰς τὸ μοιραῖον τέλος ἀπὸ τοῦ δεκάτου τετάρτου, διότι παρεμποδίζεται ἡ ὁρμὴ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν.

Ἐγεννήθησαν αἱ ἀτυχεῖς, ὅπως ἐνδυναμωθῶσιν, ἀναπτυχθῶσιν, αὐξανομένων καθ' ἑκάστην τῶν ζωτικῶν αὐτῶν δυνάμεων, διὰ τῆς ὑγιεινῆς δὲ καὶ τῶν κανονικῶν συνηθειῶν, ἤθελον κάμει προμήθειαν ὅλην ρώμης καὶ θὰ ἠδραίονον ὑγιεῖς σχέσεις μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἀλλ' ἕνεκα τῶν γονέων των ἢ δὲν ζῶσιν ἢ ζῶσι κακῶς.

Βεβαίως οἱ γονεῖς, προσπαθοῦσι παντὶ σθένει ν' ἀναπτύσσωνται καὶ αὐξάνουν τὰ τέκνα των ὑγιῆ καὶ εὐτυχῆ, ἀλλ' ἀντιπράττουσι πρὸς τὸν σκοπόν των, θυσιάζοντες αὐτὰ εἰς τὰς ἀφῃρημένας κοινωνικὰς συνθήκας. Ἐὰν κορασίς τις εἶναι λεπτοφυής, οἱ γονεῖς ἀληθῶς προθυμοποιοῦνται νὰ δώσωσιν αὐτῇ ἀνάλογα φάρμακα, καὶ πλειότερον νὰ φοβῶνται ἐκεῖνα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἑδραίωσιν τῆς ὑγείας τοῦ τέκνου των.

Πολλάκις ἠκούσαμεν μητέρας νὰ λέγουν: « Ἡ κόρη μου δὲν εἶναι δυνατή, καὶ ἐν τούτοις ἔχει τάσεις νὰ ἐξέρχηται αἰωνίως, νὰ ἐκτίθεται εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς καὶ νὰ παίζῃ παίγνια κοπιώδη. Προσπαθῶ νὰ τῇ ἐμπνεύσω ὀλίγην λογικὴν καὶ νὰ τὴν συγκρατῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιτυγχάνω καὶ ποτὲ δὲν θὰ γείνῃ γυνὴ καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀριστοκράτις».

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ δρόμος, τὸ τρέξιμον, τὰ παίγνια, ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ ἐξάσκησις τοῦ σώματος ἐν γένει εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ διατάσσονται παρ' ὅλων τῶν ὑγιεινολόγων εἰς τὰς ἀσθενικῆς κράσεως κορασίδας, πολλαὶ τῶν μητέρων θεωροῦσι ταῦτα ὡς ἐμπόδια τῆς ἀριστοκρατικῆς καὶ λεπτῆς τῶν θυγατέρων αὐτῶν μορφώσεως καὶ παρακωλύουσι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Ἄφετε τὰ ἀναιμικὰ τέκνα σας νὰ ζῶσιν εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἄφετε νὰ γυμνάζωνται εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἐνθαρρύνατε νὰ ζῶσι τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὠθεῖτε αὐτὰ νὰ ἐξέρχωνται. Συνοδεύετε αὐτὰ ἐπὶ πολλὰς ὥρας εἰς τὸ ὕπαιθρον.

Ἰδοὺ ὅτι εἰς τὴν σύγχρονον ὑγιεινὴν τὸ ὕπαιθρον παίζει μέγαν ρόλον, διότι ὁ καθαρὸς ἀὴρ ἀποτελεῖ σήμερον τὸ ἥμισυ πάσης θεραπείας.

Οὐδὲν ἕτερον παραπλεύρως τούτου· οὐδὲν σημαντικώτερον.

Ἅμα ὡς τὸ νήπιον ἀρχίζῃ νὰ σύρεται, ἐκδηλοῖ τὴν τάσιν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου, μετὰ κόπου δὲ πολλάκις, ἅμα ἐξέλθῃ, πείθεται νὰ ἐπανέλθῃ. Ἐφόσον δὲ αὐξάνουν αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ κλίσις πρὸς τὸ ἐξέρχεσθαι ἐπιτείνεται.

Ἀπὸ τοῦ ἑνδεκάτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἕκτου ἔτους ἡ ἐξά-

σκησις καθίσταται ἀναγκαιοτάτη, καθόσον κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἐκτελοῦνται αἱ ριζικώτεραι μετατροπαὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τελεῖται ταχυτάτη. Ἀπαραίτητον λοιπὸν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην νὰ μὴ καταπονῆται ὁ νοῦς τῆς νεάνιδος. Οἱ γονεῖς ὀφείλουν νὰ μεριμνῶσι περὶ τῶν ἀσχολιῶν τῶν τέκνων αὐτῶν, καὶ ἀναγκάζωσι τὰς ἀσθενικὰς κορασίδας νὰ διέρχωνται πολλὰς ὥρας ἐκτὸς τοῦ οἴκου, νὰ ἐνθαρρύνωσιν αὐτὰς εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς γυμναστικῆς, νὰ παρέχωσιν εἰς αὐτὰς τὰ ἀπαιτούμενα μέσα, καὶ παρακολουθοῦν κατὰ γράμμα πάσας τὰς διατάξεις τῆς ὑγιεινῆς, ὅπως σώσωσι τὸ τέκνον των.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας τῶν ἀσθενοῦς κράσεως νεανίδων εἶναι ἐπίσης σπουδαῖον. Διὰ τὸν δρόμον, τὰ παίγνια, τὴν γυμναστικήν, ἀπαραίτητα τὰ ἁπλᾶ καὶ πλατέα ἐνδύματα, ἵνα μὴ δυσχεραίνωνται αἱ κινήσεις αὐτῶν, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος τελῆται ἀκωλύτως καὶ τὸ στῆθος καὶ οἱ βραχίονες κινῶνται ἀνέτως· ἐν κακοκαιρίᾳ δὲ νὰ προστίθεται ἐλεύθερος ἐπενδύτης, ὡς μία πελερίνα, χειρόκτια, καὶ θερμὰ ὑποδήματα, ἵνα προφυλάττωνται οἱ πόδες ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

Ἐπάνγκες ἡ κεφαλὴ νὰ εἶναι πάντοτε κεκαλυμμένη, ἕνεκα τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπιρροῶν.

Διὰ τὰς ἀσθενικὰς κορασίδας καὶ τὰ παιδία ἐν γένει, ὁ ὕπνος καταλέγεται μεταξὺ τῶν συντελεστικωτέρων φαρμάκων, εὐεργετῶν ἀληθῶς τὸν ὀργανισμὸν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως τῶν νεύρων. Διὰ τοῦτο ὀφείλουν νὰ κατακλίνωνται ἐνωρίς, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ στρωμάτων ἢ προσκεφαλαίων ἐκ πτίλων, ἅτινα καταστρέφουσι τὸ νευρικὸν σύστημα· ταῦτα δέον νὰ πληρῶνται ἢ ἐξ ἀχύρων, τριχῶν, ἢ καὶ θαλασσίων φυκῶν, τὰ δὲ δωμάτια αὐτῶν νὰ ἀερίζωνται καλῶς. Πᾶν ἔνδυμα, χρησιμεῦον τὴν ἡμέραν, ὀφείλει νὰ ἀποβάλληται κατὰ τὴν νύκτα, ταῦτα δὲ νὰ κρεμῶσι καὶ ἀερίζωσι πρὶν ἢ ἐκ νέου ἐνδυθῶσιν αὐτά.

Ἡ κυρία τροφὴ τῶν παιδίων ἐν γένει κατὰ τὰ δύσκολα ταῦτα ἔτη τῆς ἀναπτύξεως, (11 ἕως 16) ὀφείλει νὰ εἶναι ὄσπρια, καρποί, λάχανα, καὶ ὀλίγιστον κρέας, διότι τοῦτο ἐξάπτει τὰ νεῦρα καὶ καθίσταται ἐπιζήμιον κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναπτύξεως.

Ἐπιβλαβῆ προσέτι εἶναι ὁ καφές, τὸ τέϊον, καὶ τὰ καρυκεύματα. Τὰ γεύματα αὐτῶν νὰ διακρίνωνται διὰ τὴν ἐλαφρότητα καὶ νὰ λαμβάνωνται δύο ὥρας πρὸ τῆς κοιμήσεως.

Μαρία Περὰλ, ἰατρός

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Πολυάριθμοι προλήψεις περικυκλοῦν τὸ λίκνον τοῦ παιδίου· πολλοὶ φανταζόνται ὅτι ἐὰν παιδίον, τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς του μετὰ τὴν πρώτην κραυγήν, ὑψώσῃ τὴν μίαν χεῖρα, ἐγεννήθη ἵνα διοικῇ. Ἄλλοι πρεσβεύουν ὅτι εἶναι ἀτύχημα νὰ μὴ ζυγισθῇ τὸ παιδίον πρὶν ἐνδυθῇ τὸ πρῶτον. Ἐνδύοντες τὸ παιδίον τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, διισχυρίζονται ὅτι δὲν πρέπει νὰ περῶσι τὰ ἐνδύματα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ποδῶν, διότι τοῦτο φέρει εὐτυχίαν. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἐκβάλωσι τὸ παιδίον ἐκ τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἐγεννήθη, πρέπει ν' ἀναβιβάσωσιν ἀμέσως αὐτὸ εἰς ἀνώτερον ὄροφον καὶ ὄχι νὰ καταβιβάσωσιν αὐτό, ἵνα διανύσῃ τὸ στάδιόν του ἐν τῷ κόσμῳ, ἀνερχόμενον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ τὸ ἀναβιβάσωσι κλίμακά τινα ἢ εἰς ὁδόν, ἀλλ' ὄχι νὰ καταβιβάσωσιν αὐτό, καθ' ἣν στιγμὴν διὰ πρώτην φορὰν περιδιαβάζουσιν αὐτὸ ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Σκωτίᾳ φρονοῦσιν ὅτι φέρει δυστυχίαν εἰς τὸ παιδίον ἡ ἀποκοπὴ τῶν ὀνύχων, ἢ τῆς κόμης αὐτοῦ πρὸ τῆς παρελεύσεως 12 μηνῶν.

Ὅταν γεννηθῇ τὸ παιδίον Δευτέραν, γίνετοι ὡραῖον. Ὅταν γεννηθῇ Τρίτην, πληροῦται θείας χάριτος. Ὅταν γεννηθῇ Τετάρτην, γίνεται ἀγαθώτατον. Ὅταν γεννηθῇ Πέμπτην, εἶναι φαιδρὸν καὶ εὔθυμον. Ὅταν γεννηθῇ Παρασκευήν, εἶναι πλουσίως πεπροικισμένον. Ὅταν γεννηθῇ Σάββατον, ὀφείλει νὰ ἐργάζηται ἐπιπόνως διὰ νὰ ζήσῃ. Ὅταν γεννηθῇ Κυριακήν, οὐδέποτε θὰ ὑποστῇ στερήσεις.

Ἰδοὺ τὰ κυκλοφοροῦντα ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, μὲ ἐλαχίστας μεταβολάς, περὶ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεως τῶν παιδίων.

Τὴν Τρίτην καὶ τὴν Πέμπτην διατείνονται ὅτι ὑπάρχει ὥρα τις δυστυχεστάτη, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Εὐτυχὲς θὰ εἶναι καθ' ἅπαντα τὸν βίον του τὸ γεννηθὲν τὴν πρωΐαν τοῦ Νέου ἔτους, τὸ δὲ γεννηθὲν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα οὐδέποτε θὰ γνωρίσῃ τὴν μέριμναν, τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν θλίψιν.

ΩΡΑΙΑΙ ΧΕΙΡΕΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΙ ΠΟΔΕΣ

Λίαν ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ σπουδὴ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός, παρὰ τοῖς διαφόροις πεπολιτισμένοις λαοῖς καὶ μέχρι σημείου τινὸς εἰς τὰ διάφορα ἄτομα, καθαρίζουσα καὶ χαρακτηρίζουσα νοερῶς καὶ φυσικῶς αὐτά.

Ἡ λεπτὴ χεὶρ τῆς Κελτικῆς φυλῆς, διατυποῖ διὰ τῆς χάριτος καὶ συμμετρίας αὐτῆς, τὴν ὀξύτητα τοῦ νοός, τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν ἐπίδοσιν.

Τοὐναντίον ἡ χεὶρ τοῦ Βορείου Σάξωνος βραχεῖα, χονδρὴ καὶ σκληρά, ἄκαμπτος δὲ καὶ βραδεῖα εἰς τὰς κινήσεις ἁρμόζει κάλλιον πρὸς τὰς βαναύσους ἐργασίας.

Ἡ πρώτη χειρίζεται τὸν λεπτὸν ἀκινάκην τοῦ Σαλαδίνου, ἡ δὲ δευτέρα τὴν βαρεῖαν σπάθην Ριχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου. Ἡ χεὶρ τῆς Κελτικῆς φυλῆς ὑποδεικνύει τὴν ἔκφανσιν τοῦ πνεύματος, διὰ θελκτικῶν κινήσεων, ἡ δὲ Σαξωνικὴ τὴν σταθερότητα τῶν ἀποφάσεων καὶ τὴν κυνικὴν ἐπιμονήν, εἴτε ἐν καλῷ, εἴτε ἐν κακῷ. Ἐνῷ δὲ ὁ Κέλτης κάμνει χρῆσιν τοῦ λεπτοῦ ξίφους καὶ τοῦ αἰχμηροῦ ἐγχειριδίου, ὁ Σάξων προτιμᾷ τὴν στιβαρὰν πυγμήν του, ἵνα κανονίζῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας δυσκολίας καὶ διαφορὰς τοῦ βίου αὐτοῦ.

Καταπληκτικὴ ἐπίσης εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Κελτικοῦ καὶ τοῦ Σαξωνικοῦ ποδός. Ὁ πρῶτος εἶναι μικρός, ἐλαστικός, ταχύς· ὁ δεύτερος μέγας, ἰσχυρὸς καὶ σταθερός.

Ὁ Γάλλος εἶναι ζωηρός, χορεύει δι' ὅλης τῆς νυκτὸς μετὰ μέθης, ἀλλ' ἀποθαρρύνεται εἰς τὸ πρῶτον παρουσιασθησόμενον πρόσκομμα.

Ὁ Ἄγγλος βαρέως φέρει τὸν ὄγκον τοῦ σώματός του, κινούμενος βραδέως, ἀλλὰ σταθερῶς καὶ διὰ βήματος βεβαίου. Ἐκ τούτου ἡ ἰσχὺς τῆς διὰ ξιφολόγχης Ἀγγλικῆς ἐπιθέσεως, ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὴν σταθερότητα τοῦ ποδὸς καὶ εἰς τὸ στιβαρὸν τῶν βραχιόνων.

Οἱ Ἄραβες θεωροῦσιν ὡς καλλονὴν τοῦ ποδὸς τὴν καμπυλότητα αὐτοῦ καὶ παραδέχονται ὡς σημεῖον νοθεύσεως τοῦ σχήματος τὸν πόδα ὑφ' ὃν δὲν δύναται νὰ διαρρεύσῃ ὕδωρ. Αἱ παραδόσεις τῶν νενοθευμένων φυλῶν, δεικνύουσιν ὅτι ἡ διάνοια καταπίπτει ἐφ' ὅσον ὁ ποῦς ἐξαπλοῦται· φυλὴ δὲ ἔχουσα πεπλατυσμένον τὸν πόδα, εἶναι φυλὴ κατωτέρα.

Ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, τῶν τὴν διάνοιαν ἐξυπηρετούντων, δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα περὶ τῆς νοερᾶς καταστάσεως καὶ τῶν παθῶν ἐκείνου, τοῦ ὁποίου εἶναι τὰ ὄργανα ἐνεργείας.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τὸ λευκὸν βασιλεύει ἐφέτος. Τὸ λευκὸν τὸ αἰθέριον, τὸ ἁγνόν, τὸ παρθενικόν, τὸ προσδίδον νεότητα καὶ εἰς τὰς μαραμμένας παρειάς. Τὸ λευκὸν εἰς μουσελίνας, εἰς μάλλινα λεπτὰ ὑφάσματα, εἰς πικέδες, εἰς βατίστας, εἰς γάζας ἀερώδεις, εἰς κρέπια κινεζικά, τὸ ὁποῖον δὲν φέρουν μόνον αἱ νεάνιδες καὶ πολὺ νέαι γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ὑπερτεσσαρακοντούτιδες τοιαῦται. Ὡραῖος αὐτὸς ὁ συρμὸς τῶν λευκῶν, τὰ ὁποῖα προσδίδουν πάντοτε εἰς τὴν γυναῖκα ὕψος ἀγγελικόν, ἀθῳότητα παρθενικήν. Ἔπειτα τὸ λευκὸν ἁρμόζει καὶ εἰς ὅλας τὰς φυσιογνωμίας καὶ ἀναδεικνύει νεώτερα τὰ πρόσωπα. Ξανθαί, μελαγχροιναί, κασταναὶ ἢ ἐρυθρότριχες πλαισιοῦνται θαυμάσια μὲ τὸ λευκὸν χρῶμα, τὸ ὁποῖον δέχεται χωρὶς φόβον ἀποχρωματισμοῦ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας καὶ τὸν ἁλμυρὸν τῆς θαλάσσης ἀέρα. Εὐθὺς ὡς ρυπανθῇ, καθαρίζεται διὰ γεναίας πλύσεως καὶ σιδηρονόμενον καλῶς γίνεται καὶ πάλιν καινουργές. Ὥστε ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι συνηγοροῦντες ἐκθύμως ὑπὲρ τοῦ λευκοῦ.

Ὡς ὕφασμα φαίνεται προτιμώμενος ὁ λευκὸς πικές. Ὁμολογῶ ὅτι θεωρῶ τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον ἐντελῶς ἀσύμφορον, διότι τὸ ὕφασμα τοῦ πικέ, πυκνὸν καὶ σκληρόν, οὔτε πτυχοῦται ὁμαλῶς καὶ εὐκόλως, οὔτε στολίζει καλῶς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἀδικεῖται προσλαμβάνον χροιὰν κιμωλίας.

Μόνον μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ νέου ὑφάσματος θὰ κατανοηθῇ πόσον ἀσχημίζει τοῦτο τὰς φερούσας αὐτό, αἵτινες δι' αὐτοῦ κατασκευάζουν ὁλοκλήρους ἐνδυμασίας, μὲ βέστας ἀμερικανικὰς λεγομένας, ἢ καὶ ἁπλῶς ζακέτας τὰς ὁποίας φέρουν ἐπὶ φορέματος ἄλλου ὑφάσματος. Ἡ χρῆσις τοιούτων βεστῶν εἶναι ἴσως ἐλαφρὰ καὶ δροσερά, ἀλλ' ὄχι καὶ σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς αἰσθητικῆς.

Τὰ μανίκια τῶν φορεμάτων ἔγειναν πολὺ λογικώτερα. Οἱ γιγάντειοι ἐκεῖνοι ὄγκοι ὑπεχώρησαν, ἐναπέμεινε δὲ ἐξ αὐτῶν μικρὸν μόνον φούσκωμα, περιοριζόμενον ἀκριβῶς ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ κάτω, ἀλλὰ λῆγον πολὺ ὑψηλότερα τοῦ ἀγκῶνος.

Τὰ περιλαίμια εἶναι ἄκομψα. Οὔτε ἐκλαιμισμένα, οὔτε ὑψηλά. Ἢ μᾶλλον τὸ περιλαίμιον ἀφαιρεῖται καὶ ὁ λαιμὸς κόπτεται τετράγωνος, σχηματίζων ἐν εἶδος *καρὲ* κλειστοῦ, τὸ ὁποῖον μόνον, ἐὰν περιέκλειε λαιμὸν ἀρχαίου ἀγάλματος, θὰ ἦτο ὑποφερτόν. Ἀλλὰ τὸ ἐκλαίμισμα δὲν δύναται νὰ γείνῃ μεγαλήτερον, διότι τὰ φορέματα τοῦ περιπάτου θὰ μεταβληθοῦν τότε εἰς φορέματα χοροῦ.

Διὰ τὰ ὑψηλὰ περιλαίμια συνειθίζεται πολὺ ruche ἢ τρίχαπτον, ἀναρτώμενον ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Τοιοῦτος λαιμὸς ἴσως στολίζει τὸ πρόσωπον, ἀποβαίνει ὅμως πολὺ θερμός.

Τὰ φορέματα ἤρχισαν νὰ στολίζωνται καὶ πάλιν ὀλίγον. Φραμπαλαδάκια πτυχωτὰ καὶ φουσκωτὰ ἐξαρτήματα ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ κάτω εἶναι πάλιν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν· δὲν τὰ συμβουλεύομεν, διότι δεικνύουν τὸ σῶμα πολὺ κοντόν.

Φελόκαλος

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Διδασκαλεῖον Πειραιῶς. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἐξετάσεων τοῦ Διδασκαλείου Πειραιῶς, τοῦ διευθυνομένου παρὰ τῆς δος Αἰκατερίνης Διαμαντοπούλου, τῆς ἀρίστης καὶ συμπαθεστάτης παιδαγωγοῦ τῆς γείτονος πόλεως.

Αἱ μαθήτριαι ἄριστα παρεσκευασμέναι παρὰ τῶν οἰκείων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὰς προσδοκίας αὐτῶν διὰ τῶν εὐστόχων ἀπαντήσεών των.

Δὲν ἦτο δυνατὸν δὲ νὰ προσδοκᾷ τις ἄλλοῖον τούτου ἀποτέλεσμα παρὰ τοῦ ἀνωτέρου τούτου ἱδρύματος τοῦ Πειραιῶς, διότι καὶ τὸ προσωπικόν του εἶναι ἄριστον καὶ ἡ διευθύντρια αὐτοῦ ἐκ τῶν ὀλίγων παιδαγωγῶν, αἵτινες εἰδικῶς διὰ τὸν κλάδον τοῦτον παρεσκευάσθησαν ἐν Παρισίοις εἰς τὸ γνωστότατον τῆς Γαλλίας ἀνώτερον Διδασκαλεῖον τῶν καθηγητριῶν παιδαγωγῶν «École Normale des Fontenay aux Roses.»

Διδασκαλεῖον Πατρῶν Ἑλίζας Δελενάρδου. Ἐξ ἀνταποκρίσεως, ἀποσταλείσης ἡμῖν ἐκ Πατρῶν, ἀρυόμεθα τὰς περὶ τοῦ λαμπροῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἐκεῖ ἄριστα λειτουργοῦντος διδασκαλείου πληροφορίας μας.

Καὶ συμφωνοῦμεν πληρέστατα πρὸς τὴν ἐπιστέλλουσαν, ἥτις ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ αὐταπάρνησιν τῆς δος Δελενάρδου, ἥτις κατώρθωσε καὶ ἴδιον νὰ ἱδρύσῃ διδασκαλεῖον καὶ ἐφάμιλλον τῶν ἐντελεστέρων ἐν Ἑλλάδι τοιούτων νὰ καταστήσῃ τοῦτο.

Ἡ Πατραϊκὴ κοινωνία, ἐκτιμῶσα τὴν εὐπαίδευτον ταύτην κυρίαν, ὑπεστήριξεν ἐκθύμως τὸ ἔργον της, ἐμπιστευθεῖσα εἰς τὰς φροντίδας της τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων της.

Ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου τῶν παιδῶν ἀνώνυμος φρ. χρ. 5.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Κ. Ὑπάτην. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 25 ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Συμμορφοῦμαι ὁδηγίαις σας. — Καν Ε. Μ. Πειραιᾶ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ προσέχῃ τις κἂν εἰς τοιαύτας ἀνοησίας, τῶν ὁποίων τὴν προέλευσιν ἀκριβέστατα ἐνόησες. Εἶναι τόσῳ ταπεινές, ὥστε καὶ ὀλιγωτέραν πεῖραν τῆς ὑποκρισίας καὶ τῶν τεχνασμάτων τῆς ἐνδιαφερομένης, ἐὰν εἴχομεν, πάλιν οὐδεμία θὰ ὑπελείπετο ἀμφιβολία. —Κον Ι. Β. Γαλάξιον. Πανηγυρικὸν τεῦχος στέλλεται. Ἡμερολόγιον ἐπίσης ἐστάλη, συναλλαγματικὴ ἐξ 80 φρ.χρ. ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Π. Παξούς. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 10 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὴν νέαν σας διεύθυνσιν. — Κον Ν. Δ. Βόλον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 150 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα δι' εὐγενεῖς καὶ συντόνους ἐνεργείας.—Καν Μ.Ν. Λονδῖνον. Εἶσθε τόσον καλὴ καὶ κρίνετε τόσον ἐπιεικῶς.

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

— Ἐννοῶ. Ἔπρεπε νὰ τὸν κατευνάσωμεν, νὰ κερδίσωμεν καιρόν, εἴχετε δίκαιον· ἐλπίζω δὲ ἡ τρέλλα αὕτη νὰ εἶναι περιοδικὴ καὶ ὅτι θὰ τῆς ὑποδείξητε ὅτι τοιοῦτον συνοικέσιον εἶναι δυσεκπλήρωτον.

— Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀδύνατον, εἶπε βραδέως ὁ Ὀ-Φάρελ. Ὑμεῖς δὲν ἀγαπᾶτε τὸ θέατρον καὶ αὐτὸς σᾶς ἀπαλλάσσει τοιαύτης τυραννίας. Σᾶς παρέχει ὄνομα ἔντιμον, ἀφοσίωσιν ἀπεριόριστον....

— Ἐξ ὅσων ἀκούω, διέκοψεν ἡ Εὐγενία, σαλεύει τὸ λογικόν μου καὶ ἀγνοῶ τί ν' ἀπαντήσω! Οὐδέποτε θὰ ἐφανταζόμην ὅτι θὰ ὑφίστατο ἐν τῷ κόσμῳ ἄνθρωπος, πράττων ὡς σεῖς.

— Κάμνω πᾶν ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ἀφωσιωμένος πρὸς ἀμφοτέρους φίλος. Ὑπερασπίζομαι δὲ πλειότερον τὴν θέσιν τοῦ Γοδεφρουᾶ πρὸς εὐτυχίαν του, διότι μοὶ ἀφιέρωσε δέκα-πέντε τῆς ζωῆς του ἔτη, διότι τῷ ὀφείλω τὸ πᾶν, τὴν συντήρησίν μου, τὴν ὕπαρξίν μου, τὸ παράδειγμα τῆς τιμιότητος καὶ τοῦ θάρρους ὅπερ μοὶ ὑπέδειξεν. Ἐὰν εἰξεύρατε, πόσον ὑποφέρει, πόσον εἶναι δυστυχὴς καὶ ἐγκαταλελειμμένος!

— Δὲν ἔχει ὑμᾶς;

— Δι' ἐμοῦ ἐγνώρισε τὴν φιλίαν, δι' ὑμῶν τὸν ἔρωτα· ἄνευ ἐμοῦ δὲν πάσχει, ἄνευ ὑμῶν θ' ἀποθάνῃ καὶ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ συμβῇ.

Ἔξαλλος ἡ Εὐγενία ἐξ ἀγανακτήσεως, ἐγερθεῖσα ἀνέκραξε.

— Λοιπὸν οὐδεὶς φροντίζει περὶ ἐμοῦ; Ἐγὼ δὲν δύναμαι ν' ἀγαπήσω; Εἶμαι λοιπὸν ἄνευ καρδίας; Εἶμαι ἀφιερωμένη εἰς τὴν αὐταπάρνησιν, καὶ τὴν θυσίαν τοῦ βίου μου; Ἐπὶ ὥρας μ' ἐδασάνισεν ἡ μήτηρ μου τὴν πρωΐαν ταύτην, καὶ τώρα σεῖς, τὸν ὁποῖον ἐφρόνουν ἄλλοῖον, ἐπανέρχεσθε νὰ μὲ πιέσητε νὰ τελέσω συνοικέσιον ἀδύνατον. Ἐὰν μοὶ ἐφανέρου τὰ σχέδιά του πρὸ ἓξ μηνῶν, θὰ ἔθετον τὴν χεῖρά μου μετ' εὐτυχίας εἰς τὴν ἰδικήν του, πλὴν σήμερον αἱ περιστάσεις ἤλλαξαν.

— Διατί; ἠρώτησε τρέμων.

— Θέλετε νὰ τὸ μάθητε; Μὴ ἐκπλαγῆτε ἐν τούτοις διὰ τὴν εἰλικρίνειάν μου. Ναί! παλαίω καὶ ἐγὼ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς εὐτυχίας μου καὶ παλαίω μόνη! Διότι ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ ἓν ἄλλο αἴσθημα ἄγνωστόν μοι μέχρι τοῦδε! Ναί! ἀγαπῶ! Ποῖον; Ὑμεῖς ἀναζητήσατέ τον ἐν τῇ καρδίᾳ σας!

Ὁ ἀτυχὴς νέος, πρὸ τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς ἐξομολογήσεως, ἔφθασεν εἰς τὸ μεταίχμιον! Μία μόνη τρυφερὰ λάμψις ἐὰν ἔφθανεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, θὰ ὑπέγραφε φεύγων ἐκεῖθεν τὴν καταδίκην τοῦ φίλου του ἀντὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν αὐστηρὰν αὐτοθυσίαν, ἣν εἶχεν ἐπιδάλλει αὐτῷ.

— Φρονῶ, ἐψιθύρισεν, ὅτι πολλοὶ σᾶς ἠγάπησαν καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσουν εἰσέτι. Ἀλλὰ πάντως εἶς ὀφείλει νὰ προηγῆται. Ἐπιτρέψατέ μοι μίαν ἔτι λέξιν· ὁ Γοδεφρουᾶ οὐδὲν ἔπραξε δι' ὑμᾶς;

Ἡ Εὐγενία Σωδᾶλ ἐθεώρει ἐνθουσιῶσα τὸν νεανίαν. Οἱ γνωρίζοντες αὐτὴν ψυχρὰν καὶ ἀπαθῆ, δυσκόλως, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, θ' ἀνεγνώριζον αὐτήν, διὰ ἠχηρᾶς δὲ φωνῆς ἀπεκρίθη.—Ὀφεῖλω αὐτῷ τὴν μόνην χαρὰν τοῦ βίου μου! Δι' αὐτοῦ ἐγνώρισα τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἀγαπῶ καὶ θ' ἀγαπῶ αἰωνίως, τὸν ὁποῖον θαυμάζω πῶς κατορθοῖ νὰ ἐγείρῃ εἰς τοιοῦτον ὕψος τὸ ἔμβλημά του τῆς εὐγενείας! Ἀ! θὰ ἔδιδον ὑμῖν τὴν καρδίαν μου, μόνον δι' ὅ,τι πράττετε τώρα, καὶ ἐὰν δὲν εἴχατε ἤδη αὐτήν. Φυλάξατέ μοι τὴν ἰδικήν σας καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ σώσωμεν τὸν Γοδεφρουᾶ.

Εἰς ἑκάστην τῶν λέξεων τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης γυναικός, ὁ Πατρίκιος ἐφρικία, ὡσεὶ ὀξεῖα αἰχμὴ ἐγχειριδίου ἐπλήττεν αὐτὸν κατάκαρδα! Τὸ μαρτύριον καὶ ἡ εὐδαιμονία ὑπερέβαινον πᾶν ὅ,τι εἶχε φανταθῆ μέχρι τοῦδε. Ἤρχετο ἵνα ἐξουδετερώσῃ ἑαυτὸν παρὰ τῇ Εὐγενίᾳ, καὶ ἰδοὺ αὕτη προσεφέρετο

Ἀφοῦ τόσον σᾶς εὐχαριστεῖ ἡ ἀγροτικὴ αὐτὴ ἀνταπόκρισις, θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν παρατείνω. Ἄλλως τε θὰ ἔχω προσεχῶς νέας ἐντυπώσεις ἐκ νέου ταξειδίου.—Καν Μ. Δ. Πάτρας, Ε. Ρ. Μεσολόγγιον, Δ. Μ. Σύρον. Εὐγνωμονῶ δι' ἐκδήλωσιν θερμοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης. Ἀδυνατῶ ἐν τούτοις νὰ δημοσιεύω ἀποστελλόμενα. Τοὺς λόγους διὰ κλειστῆς ἐπιστολῆς. — Καν Π. Δ. Ναύπλιον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 20 ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Ε. Ν. Σόφιαν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 40 ἐλήφθη. Συγγνώμην ἐὰν ἐδράδυνα νὰ ἀπαντήσω. Ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας μου ἡ ἀλληλογραφία κατ' ἀνάγκην ἔμεινεν ὄπισω. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενὲς πάντοτε ἐνδιαφέρον.—Καν Εὐχ. Condereum. Ἡ ἀποστολὴ τῶν ζητουμένων βιβλιαρίων ἐδράδυνεν ἕνεκα τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσίας μου. Θέλετε νὰ σᾶς ἐγγράψω εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων» ἢ μήπως τὴν λαμβάνετε ἤδη ;—Δα Π. Λ. Πειραιᾶ. Δὲν ἐδημοσιεύθη ἐγκαίρως τελευταῖον δι' ἀπουσίαν μου. Διὰ προηγούμενα ἐλπίζω ὅτι ἀφίεσθε εἰς τὴν κρίσιν μου.—Δα Μ.Τ. Φανάριον. Τὸ λάθος εἶναι τῆς ὑπαλλήλου μου, ἥτις καὶ ἔγραψε τὰς σχετικὰς ἐπιστολάς. Φαίνεται ὅτι τὸ ὄνομά σας δὲν διεγράφη ἐκ τοῦ ἰδικοῦ μας καταλόγου, ὅταν μετεφέρθη εἰς τὸν κατάλογον τοῦ ἐκεῖ ἀνταποκριτοῦ μας καὶ ὡς ἐκ τούτου συνέβη ἡ παρανόησις αὐτή, τὴν ὁποίαν, ὡς εἰσθε καλὴ καὶ εὐγενής, θὰ συγχωρήσητε βεβαίως.—Δα Ε. Λ. Ἄρταν. Ἐστάλησαν εὐχαρίστως πάντα τὰ ζητούμενα, ὡς καὶ τὰ τοῦ λήξαντος Μαρτίου. — Κον Ι. Μ. Πλωμάριον. Ὡραία καὶ θερμοτάτη ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν ὅλοι μας. Γράφω εὐθὺς ὡς λάβω καιρόν. — Κον Α. Μ. Ὀδησσόν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 200 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ σύντονον ἐνέργειαν. Συνεμορφώθην ὁδηγίαις σας. Συνεκινήθην πολὺ διὰ συμπεθεστάτας ἐκδηλώσεις κ. κ. Χ. καὶ Ρ. καὶ διὰ φανατισμὸν σεβαστοῦ φίλου. Ὑπερηφανεύομαι δι' ὅλα αὐτὰ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διότι μετὰ τόσης χάριτος τὰ διερμηνεύετε.—Καν Π. Γ. Βατούμ. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 124 καὶ 90 ἐλήφθη. Θερμὴν καὶ ἄπειρον εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ὑπῆρχον τόσαι καθυστερήσεις, ὥστε, ἐὰν δὲν κατεβάλλοντο παρ' ὑμῶν ὡς καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν καλῶν ἀνταποκριτριῶν μας τοιαῦται σύντονοι ἐνέργειαι, δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ τί θὰ ἔκαμνα. —Καν Χρ. Μπ. Κλημέντι. Εἶναι δυσκολώτατον νὰ κάμω περιγραφὴν τόπου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεσκέφθην ποτέ. Εἰς τὸ Λουτράκι ἔμεινα τόσας ἡμέρας. Ὅταν κατορθώσω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Κλημέντι, θὰ γράψω εὐχαρίστως καὶ περὶ αὐτοῦ.—Καν Α. Μ. Πόρον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κολοκυθάκια ὀμελέττα. Ξύσατε μὲ τυροξύστην 1)2 ὀκ. κολοκυνθάκια, ἁλατίσατέ τα καὶ θέσατέ τα εἰς τὸ τρυπητόν. Μετὰ μίαν ὥραν τὰ στίβετε, ὥστε νὰ χύσουν ὅλον τὸ ὑγρόν των. Ξύετε ἰδιαιτέρως 50 δρ. τυρί, ἐὰν ἔχητε παρμεζάναν ἢ καὶ κοινὸν καὶ τὸ ἀναμιγνύετε μὲ τὰ κολοκυνθάκια. Εἰς αὐτὸ προσθέτετε 12 αὐγὰ κτυπημένα, μαϊντανὸ ψιλοκομμένο καὶ ἀναμιγνύετε. Θέτετε τὸ μίγμα σας εἰς τηγάνι μὲ ἀρκετὸν βούτυρον καὶ ἀφοῦ ψηθῇ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, γυρίζετε τὴν ὀμελέτταν σας μὲ πιάτον, προσθέτουσαι νέον βούτυρον διὰ νὰ μὴ πιάσῃ. Εἶναι γευστικωτάτη.

Ἡ κομψότης καὶ ἡ στερεότης τῶν γυναικείων ὑποδημάτων τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διακεκριμένου τεχνίτου ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ εἰς τοιαύτην προήχθη τελειότητα, ὥστε ἡ Α. Υ. ἡ Πριγκίπισσα Σοφία ἐτίμησε τὸν Ἕλληνα τεχνίτην διὰ τῆς Ὑψηλῆς πελατείας της καὶ τῆς ὑπερόχου τιμῆς «Ὑποδηματοποιοῦ τῆς Αὐλῆς τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας».

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμαὶ Ἀθηνῶν Π. Ν. Φαλήρου

Δρομολόγιον ἰσχῦον ἀπὸ τῆς Τετάρτης 3 Ἀπριλίου 1896

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον D'Athènes à Phalère				Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας Phalère à Athènes			
Π. Μ.		Μ. Μ		Π. Μ.		Μ. Μ.	
6.—	10.40	12.40	4.40	6.40	10.40	12.40	4.40
6.40	11.20	1.20	5.20	7.20	11.20	1.20	5.20
7.20	12.05	2.—	6.—	8.—	12.—	2.—	6.—
8.—	10.—	2.40	6.40	8.40	—	2.40	6.—
8.40		3.20	7.20	9.20		3.20	7.—
9.20		4.—	—	10.—		4.—	8.—

Τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος.

Μ. Μ	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
12.05	3.10	6.10	12.—	3.30	6.30
12.40	3.40	6.40	12.40	4.—	7.—
1.20	4.10	7.10	1.30	4.30	7.30
—	4.40	7.40	2.—	5.—	8.—
2.10	5.10	—	2.30	5.30	8.30
2.40	5.40		3.—	6.—	

Ἐκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας — Kalithéa à Athènes.
Π. Μ. 5.35 6.15 Μ. Μ. 9.10

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν — Athènes à Kalithéa.
Μ. Μ. 7.55 8.35 9.30

ὁλοψύχως. Κρύπτων δὲ τὴν φοβερὰν τῆς καρδίας του ἀγωνίαν, ἐψιθύρισε πάλιν.

— Ἀλλ' ἀπατᾶσθε ! οὐδέποτε σᾶς εἶπον, ὅτι σᾶς ἠγάπησα.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἀνεσκίρτησεν ὡς λέαινα πληγεῖσα, ἔκφρασις δὲ τρελλοῦ φόβου ἐζωγραφήθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἀπὸ οἴκτον, — ἐπρόφερεν ὡς πνοή — παύσατε ! . . . Ἐὰν ἐπλανήθην, τί θὰ γείνω ; Δὲν ἐρρίφθητε πρὸ ἐμοῦ γονυπετής, ὁμολογῶν μοι τὸν θερμὸν ἔρωτά σας ! Θεέ μου ! Πρὸς τί παρατείνετε τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ ψεῦδος ;

— Δεσποινίς, εἶπε μετὰ κόπου ὁ Πατρίκιος, ὅταν αὔριον σᾶς ἀναγγείλουν ὅτι ἀνεχώρησα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ἔνθα ἤμην πρότερον, θὰ πεισθῆτε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ψεύδους;

Ἐπὶ τῇ σταθερᾷ ταύτῃ διαβεβαιώσει ἡ ἀοιδὸς συνέστρεφεν ἀπελπιστικῶς τὰς χεῖρας, ἀναφωνοῦσα ! Τί ἔπραξα, Θεέ μου, ἵνα ὑφίσταμαι τοιαύτας βασάνους ! Ἀλλὰ τί ἔχετε κατ' ἐμοῦ ; Τί μυστήριον κρύπτεται ἐν τῇ ψυχῇ σας ;

Μὲ θεωρεῖτε ἀναξίαν ὑμῶν ; Βεβαίως ὄχι, ἀφοῦ μὲ προορίζετε διὰ τὸν φίλον σας, ὃν ὑπὲρ πάντα ἄλλον τιμᾶτε. Ἢ θυσιάζεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα συζευχθῶ ἄνθρωπον πλούσιον ; Ἐὰν ἐπεζήτουν πλοῦτον, φρονεῖτε ὅτι ἡ περιουσία τοῦ Γοδεφρουᾶ θὰ μοὶ ἤρκει ;

— Οὐδὲν τούτων φρονῶ, ἄλλως θὰ ὑπεδείκνυον εἰς ὑμᾶς ὅτι εἰμὶ πτωχὸς καὶ ὅτι λαχνός μου εἶναι ἡ ἐργασία ! Ἐνῷ τώρα σᾶς λέγω, ὅτι ἄνευ ὑμῶν ὁ Γοδεφρουᾶ εἶναι χαμένος ! Μετ' αὐτοῦ, σεῖς, θὰ εἶσθε εὐτυχής. Ἀντιμετωπίσατε τὴν ἀλήθειαν ὡς ἔχει !

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι χαμένη, διότι ἐν ἐμοὶ φονεύετε τὸ πᾶν, τὸν ἔρωτα ὃν ἤλπισα, τὴν φιλίαν ἣν μοὶ ὑπεσχέθητε, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ἐλπίδα τοῦ βίου. Μεθ' ὑμῶν, ὃν λατρεύω, θὰ ἐγινόμην ἀγία ! Μὲ τὸ μῖσος δέ, τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν αἰωνίαν μνησικακίαν, ἣν γεννᾶτε ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τίς οἶδεν ὁποία γυνὴ θὰ καταντήσω !

Λοιπὸν ἀνέκραξεν, ἔξαλλος ὁ νεανίας, μὲ ἀναγκάζετε νὰ ὁμιλήσω! Εὗρον ἐδῶ τὴν εὐθυμονίαν, ἣν οὐδαμοῦ συνήντησα, ἀλλά... προτιμῶ τὰς ἐρημίας τῶν δασῶν μου πρὸς ἃς θὰ καταφύγω ὅσον οὔπω.

Ἡ Εὐγενία ἐπλήγη αἴφνης ἐκ φρίκης· τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς συνεστάλησαν, ἐν τῇ καταστάσει δὲ ταύτῃ θὰ συνεκίνει καὶ τὸν μᾶλλον ἀδιάφορον ! — Ἐν τούτοις ὑπεσχέθητε νὰ ἦσθε φίλος μου ! Εἶναι τὸ μόνον, ὅπερ θὰ μοὶ ἐναπομείνῃ ἐν τῷ κόσμῳ !

— Ἐὰν σώσητε τὸν Γεδεφρουᾶ, ναί, θὰ εἶμαι πλέον ἢ φίλος σας ! Θὰ σᾶς ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν ἥτις μοὶ ἔσωσε τὴν ζωήν.

— Ναί, εἶπε, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἄλλη, εὐτυχεστέρα...

Ὁ Πατρίκιος διέκοψεν αὐτὴν καὶ μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα, μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ὅπερ οὐδεμίαν ἐνέπνεεν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν λεγομένων του, καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, ἐπρόφερεν ὡς ὕστατον ἀποχαιρετισμὸν τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἔστε ἥσυχος ! Ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν θὰ φθάσῃ ποτέ ! Θὰ ζήσω καὶ θὰ ἀποθάνω μόνος ! Αἱ ὧραι, αἵτινες διέρρευσαν πλησίον σας, πρὸ μικροῦ θὰ σημειωθῶσιν ἀνεξάλειπτοι εἰς τὸν βίον μου, ὥστε νὰ μὴ λησμονήσω τὴν σκληραν διδασκαλίαν των. Κατηραμένος ἔστω ὁ ἔρως, αἱ ὀδύναι καὶ αἱ καταστροφαί, τὰς ὁποίας συνεπιφέρει!

Ἐκείνη κατέπεσεν ὡσεὶ κεραυνόπληκτος ἐπὶ ἀνακλίντρου. Ἔκρυψε δὲ τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν ὀλωλύζουσα, πνιγομένη ὑπὸ ὀδύνης. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς σπαρακτικῆς αὐτῆς θλίψεως, μετὰ συγκρατουμένης κραυγῆς ὁ Πατρίκιος ὥρμησε πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ὑστάτη τῆς λογικῆς ἀναλαμπὴ ἀνεχαίτισεν αὐτόν, καὶ ἡμιπαράφρων διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Εἰς τὸν κρότον τῶν ἀπομακρυνομένων βημάτων, ἡ Εὐγενία ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν — Πατρίκιε ! ἀνεφώνησε !

Μὲ πρόσωπον ἠλλοιωμένον ὑπὸ ἀγωνίας, ὁ νέος ἐστράφη.

(ἀκολουθεῖ).